

Редакторъ: БОРИСЪ ЧЕРНЕВЪ

Търсете
МЕЛБА

Безграничните ромънски аспирации

Неотдавна проникна въ пресата едно чудновато предложение направено на нашето правителство от ромънския представител въ София, съ което като условие за отварянето на български училища въ Добруджа, се искаше откриването на ромън. такива въ Видин. край. По случай предстоящата среща (м. септ.) между българските и ромънски делегати от съответните национални групи за Балканска федерация, се повдига наново това оригинално до комизъм предложение, което щѣло да бѣде поставено дори „на разискване“. Това е все пакъ едно предложение, за авторитѣ му. Такова едно предложение, обаче, поразява на пръв погледъ съ своята смѣлостъ и липсата на всѣкакво основание, нѣщо повече — това е единъ уникумъ, резултатъ на развитена фантазия и ненаситни аспирации.

Дали е възможно да се поставя на една площ компактна българска маса — населяваща отъ вѣкове Добруджа — липсата на българщината, отнѣта на истинствено следъ една неуспѣшна война, съ доброволно заселитѣ се на българска територия презъ различни времена групи отъ Влашко, търсещи прибежище и хрехрана, това ще видиме по-после. Любопитно е съ каква чудовищна мотивировка могат да се идентифициратъ вѣковнитѣ права на добруджанския българинъ върху земята му, откъсната отъ органически свързана съ българското тѣло, съ правата на влашките риболовни поселища по дѣсния брѣгъ на Дунава, които никога не сѣ имали никакво самочуствие за своя ромънски произходъ, поне до момента, когато това не имъ е внушавано изкуствено и тенденциозно, размѣтвайки мозъка имъ съ всевъзможни съблазнителни обещания.

Такова едно сравнение не се подава на квалификация. Проф. Геновъ споменавайки за него въ камарата при разискването на външната ни политика, го нарече „парадоксално“, за мене пъкъ то е нелепо и безкритично. Че това е така, ще установя съ нѣколко цитати отъ проф. А. Тибалъ, титуляръ на Карнеиевата катедра въ Парижъ, взети отъ статията му подъ заглавие „Българи и ромъни“, публикувана въ отличното списание „S'esperit International“, бр. 7 г. II.

Единъ отбелѣзанъ приятелъ на Ромъния, какъвто е Андре Тибалъ, жененъ при това за ромънка, съ авторитета на своитѣ познания и култура, ни поднася расждения, основани на историческа правда, които сѣ единъ шамаръ за безогледнитѣ ромънски аспирации навлизащи въ областта на смѣшното и непозволено.

Следъ като прави едно бързо съпоставяне между историческата сѣдба на двата съседни народи, А Тибалъ пише: „Презъ вѣковетѣ българи и ромъни бѣха единъ народъ отъ точка зрѣние морална и интелектуална. Македоно-славянскиятъ диалектъ на първитѣ е билъ литературически езикъ на ромънитѣ дори до 17 столетие, както и официаленъ такъвъ за канцелариитѣ на Молдавския и Влашкия воеводи. Славянскиятъ езикъ играе оная роля, която латинския имаше на западъ. Вълната на славизма така бѣше затамнила ромънитѣ, че тѣ почувствуваха съзнание за своя „латинизъмъ“ едва къмъ края на 18 вѣкъ. Усилията, продиктувани отъ единъ лингвистиченъ национализъмъ, въ последствие не успѣха да изгонятъ славянскитѣ думи, които бѣха добили гражданственостъ въ ромънския езикъ. Ромънитѣ употребяватъ напримеръ по настоящемъ чисто българската дума „хайдугъ“ и пр.“.

По нататъкъ: „Германскиятъ пжте-шественникъ и изследователъ Райхерсдорфъ отбелѣзва, че къмъ средата на 16 вѣкъ, града Брашовъ въ Трансилвания е билъ населяванъ отъ унгарци, саксонци и българи“. За ромънитѣ, които написали томоветѣ за историческитѣ си права върху тая областъ, нищо не се споменава. Това е напълно вѣрно, защото при едно мое пребивание въ тоя градъ преди нѣколко години, мѣстнитѣ жители ми посочихи голѣмата и красива черква, построена отъ българитѣ въ миналото за свои нужди, построена всрѣдъ наричаната и до сега „българска махала“.

Къде е сега тая компактна българска маса, за да искаме и ний училища на свой редъ? Съ течение на времето, тоя население очевидно се е поромънчило, предпочитайки еднаквата религия предъ нѣмския католицизъмъ и лишено отъ всѣкакви връзки и подкрепа съ майката — родина. Съ тоя чисто български материалъ ромънитѣ изградиха своя голѣмъ

„националенъ“ идеалъ за ревандикация на Трансилвания и Банатъ. Никакви ромънски заселници, обаче не е имало тамъ. Достатъчно е да видите и сега единъ индивидъ отъ ромънската колония въ Брашовъ (бившъ Кронщадъ), за да познаете характерния русъ типъ на българския селянинъ отъ планинитѣ, рѣзко различаващъ се отъ сѣщо така познатия мургавъ типъ на истинския ромънецъ. Тѣ дори сѣ запазили много отъ българското селско облекло и достатъчно български думи. Ето по какъвъ начинъ ромънитѣ проникватъ тамъ, кждето не сѣ съществували, вършатъ голѣма асимилаторска политика и въ Добруджа, но нѣма много да напреднатъ тамъ, защото условията днесъ и тогава сѣ съвършено различни.

Връщамъ се къмъ писаното отъ А. Тибалъ, — „Българската емиграция въ Ромъния, пише той, датира главно отъ епохата на страшното турско господство. Голѣми български групи сѣ минали Дунава сѣщо къмъ края на 16 ст. следъ потушаването на голѣмото възстание въ Търново. Ето, тази многочисленна емигрантска маса е оказала огромното културно влияние върху нашитѣ северни сѣседи до степенъ предъ известна епоха, тѣ да се чувствуватъ пославянчени, или по-право — побългарени. Тибалъ е открилъ, че единъ отъ най-възпѣванитѣ „хайдуги“ въ ромънскитѣ балади е билъ нѣкой си Станиславъ очевидно българинъ, заявява той, който е действувалъ около гр. Силистра. Този герой притежавалъ огромна физическа сила, защото въпреки, че билъ уловенъ и хвърленъ въ Дунава съ завързанъ воденитенъ камъкъ, той се освободилъ и се върналъ въ Силистра, кждето устроилъ едно клане надъ невѣрнитѣ.“

Обратно на емиграцията отъ югъ къмъ северъ, вилненията на фанариотитѣ презъ 18 ст. предизвикали емиграция отъ северъ къмъ югъ презъ Дунава на влашки селяни и пастири, продължава автора. Влашкитѣ колонии при Видинъ, въ връзка съ тѣзи при Тимокъ въ сръбска територия и по дължината на Дунава между Рахово и Свищовъ, наброяватъ всичко около 80,000 души, съобщава Тибалъ. Ние обаче не сме сигурни дали може да се говори за ромънско малцинство въ Сърбия около Тимокъ, но сме положителни, че половината на посочената по горе цифра представлява чистъ български елементъ, кръстосанъ чрезъ женидби съ първитѣ преселници отъ Влашко и другаде, които въ болшинството си сѣ били мжже безъ всѣкакви семейства. И колкото и странно да ни се вижда, фактъ е, че снахата — българка влѣзла въ влашкото семейство, научава влашки жаргонъ така бързо, както забравя матерния си езикъ, макаръ че се намиратъ въ своето собствено отечество. Това не бива да ни оцудва, защото се намиратъ и сега български свещеници, които пѣятъ и служатъ по влашки въ Видинскитѣ села, за да угодятъ на бързо съзнатитѣ се и латинизирани се власи. Тая българска възприемчивостъ и угоди-чество ни е струвала не една историческа злина. Ясенъ е, прочее, историческиятъ произходъ на прочутитѣ „ромънски колонии“ въ Видинско, които сѣ предметъ на такива трогателни грижи напоследъкъ отъ ромънското правителство.

Въ Видинъ се поддържа отъ нѣколко години отъ ромънското правителство, безъ всѣкаква видима причина „търговско“ консулство, чието действително назначение е, може би да препраща младежи отъ тоя край да следватъ безплатно специалнитѣ ромънски лица, отъ кждето се завръщатъ обратно, за да сѣятъ ромънска пропаганда на българска земя, тамъ кждето е царувалъ Иванъ Страцимиръ така ослепително. Всичко това става подъ спокойнитѣ погледи на българската властъ, която не счита за нужно да интервенира. Така ли е съ влашкитѣ колонии по продължението на Дунава въ Югославия? Въпрѣки приятелскитѣ, роднински, съюзнически и пр. връзки, подобно вмешателство тамъ е абсурдно.

Въ втората частъ на статията си проф. Тибалъ говори за Добруджа. — „Не е виновна Ромъния, пише той, ако този Дунавски вилаетъ — „нераздѣлна частъ отъ Българския Екзархатъ“ биде откъснатъ и включенъ въ предѣлитѣ на задунавска Ромъния. Тая областъ, подчертава автора на статията, е била считана традиционно между българскитѣ земи. Тя не бѣше и желанна и отъ Ромъния. Русия я предаде срещу присвояването на южната частъ на Басарабия. Въ своя мемоаръ отъ 25 февруарий 1878 г!

ромънското правителство е протестира-ло енергично срещу подобна „нешастна размѣна“ и срещу една придобивка, която не ще бѣде за Ромъния, освенъ „едно затруднение, единъ товаръ и може би една вѣчна опасностъ“... Въ Берлинъ силитѣ узакониха тази нещастна размѣна, водими отъ желанието „да барикадиратъ“ пжтя на рускитѣ стремежи къмъ Цариградъ. Презъ м. декемврий 1878 г. Бра-тиано — баща, се провиква въ ромънския парламентъ: „Добруджа ни се наложи отъ Европа заради интереситѣ, които тя има по отношение устието на Дунава. Отъ нея, обаче, ние нѣмаме никаква нужда“.

Може да се мисли, продължава Тибалъ, че въпроса за Добруджа отъ 1878 г. е престаналъ да бѣде актуеленъ. Но той е въ основата на единъ другъ въпросъ: този за Добруджа отъ 1913 г. Голѣмата война, по-нататъкъ коствуваше на България не само Силистра, но и една чудно плодородна областъ, населена съ повече отъ 300,000 българи, премѣствайки по тоя начинъ границата на 15 км. отъ Варна, най-голѣмия и незащитенъ български портъ. Ясно е, говори уважаемия професоръ, че българския народъ чувствава всичко това като една открита рана, като една загуба, наложена съ сила върху частъ отъ българското тѣло, кждето обитаватъ едвамъ 6,000 ромъни. Има ли нужда да припомниме и прочутата фраза на Съръ Едуардъ Грей какво „договора, сключенъ следъ втората балканска война, бѣше единъ договоръ на силата, а не на справедливостта“.

Стратегическитѣ граници, наложени пъкъ отъ последната свѣтвна война, сѣ още една крѣщаща неправда. Насилието се допълни съ ново насилие. Но нито германцитѣ ще се помирятъ съ коридора Данцингъ нито унгарцитѣ съ Трансилвания, нито ние съ откъснатата Добруджа. Всѣка колонизация, допълва Тибалъ, ще бѣде осждителна, щомъ цели изгонването на българския селянинъ отъ една земя, която му принадлежи и на която той даде богатството. Скитническитѣ цинцарски елементи нѣма да претопи българския, защото е дивъ и малокултуренъ и защото българина се научи всрѣдъ исполинскитѣ страдания да пази своята самобитностъ. Опасността не е въ това. Не е и въ понятиетѣ лакостства и претенции на неочаквано уголѣмената отъ направенитѣ й подаръци, Ромъния. Гърцитѣ почерпиха достатъчна поука отъ своитѣ мегаидеи-да създаватъ голѣми империи. Опасността е отъ равнодушието на българскитѣ партизански правителства и неспособността на нашата външна политика да бѣде активна при днешната усилена международна дейностъ, която некадърност обезвѣрява както добруджанския българинъ, така и тоя на свободна България.

У насъ се толериратъ консулства, гнѣзда на разрушителна пропаганда, устриватъ се ромъно-български дружества за сближение, посрещатъ се скжпи букурешки гости съ цѣтя и наздравии, комплуктуватъ се въ нашата столица „ромънски“ хорове на които само диригентъ е ромънецъ, а тамъ кждето на изтокъ се чува сърцераздираелниятъ писъкъ на добруджанката — съпруга и майка, която прегръща топлия още трупъ, пронизанъ отъ подли цинцарски куршуми.

И нека не ни се вижда тогава чудно, че сърбитѣ претендиратъ за западна България, гърцитѣ за южна, а ромънитѣ за северна и все възъ основа на исторически предпоставки. Истината е, че всѣки безстопанственъ имотъ бива нападанъ отъ скакалци. Ние не сме господари на своята земя. Ние не смѣемъ да повишимъ тона по „висши държавни съображения“. Ние винаги губимъ на свѣтовния плацъ и оставаме изолирани до печалъ при всички международни съглашения. Ние сме на пжтъ да загубимъ и своята най-искрена приятелка — Италия, която първа вдигна щандарта на ревизионизма. Така ли е съ една Унгария, която е сѣщо победена и ограбена страна? Тѣхната граница е усѣяна съ огромни камбани, които напомнятъ на поробенитѣ братя, че тамъ се бди,

Въпрѣки всичко, обаче, свободата на Добруджа ще грѣйне! Не поради дипломатическото маневриране на нашитѣ наивни държавници, не поради обратъ въ свѣтовната политика, а поради простата но желѣзна максима, че съграденото върху неправда и насилие е не-трайно и ще рухне. И тогава ще се потвърди песимистичното заключение на покойния Братияно, че за нещастие орѣха който сѣ глътнали е костеливъ и ще счупи челюститѣ.

Д-ръ К. Ив. Манчевъ

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

На 3 т. м. е гостувалъ на Младежкия Секретариатъ въ Варна, председателя на украинскитѣ студенти г. Ярославъ Барановский, който е представлявалъ украинската академическа младежъ отъ Чехия на Международния академически конгресъ, състоялъ се въ края на юний т. г. въ София.

Господинъ Барановский въ продължителенъ разговоръ съ младежкия секретаръ др. Ив. Ц. Ханджиевъ е билъ освѣтленъ подробно върху положението въ Добруджа.

Младежкия секретариатъ е разпратилъ на настоятелствата на М. О. окръжно № 5, съ което се приканватъ да се отчетатъ незабавно, както за пласиранитѣ броеве отъ вестника, така и за процентитѣ върху членския вносъ и другитѣ си приходи.

Съ сжщото окръжно М. С. е вмѣнилъ въ дългъ на н-вата на М. О. да изпратятъ дописки изъ живота на организациитѣ, за публикуване въ вестника

Извършено е презаписване на членовѣтъ на М. О. — София, което е приключено съ голѣмъ успѣхъ.

При пълно разбирателство и единодушие е избрано ново настоятелство въ съставъ: председателъ Борисъ Поповъ, подпредседателъ — Начо Добриловъ, секретаръ Димитъръ Петкановъ, касиеръ (не се чете), съветници — Желѣзко Илиевъ, Иовчо Ганевъ и Александъръ Радославовъ. Контролна комисия: председателъ — Иванъ Желѣзаровъ и членове — Ангелъ Петровъ и Веселинъ Василевъ.

М. С. е утвърдилъ така избраното настоятелство и контролна комисия.

Въ връзка съ исканията на нѣкой М. О. да имъ бѣдатъ изпратени допълнително членски карти, М. С. съобщава, че картитѣ сѣ изчерпани и че предстои въ най-близо време отпечатването на нови.

М. С. използва случая да напомни, и то много настоятелно на настоятелствата на М. О. да побързатъ съ отчитането на изпратенитѣ имъ вече карти.

Младитѣ ни сънародници въ с. Вълчи долъ, провадийско развиватъ една похвална дейностъ. Благодарение усърдието имъ, в. „Стефанъ Караджа“ намира единъ много добъръ приемъ и широкъ пласиментъ въ селото.

Писмо отъ гр. Бургазъ. Добруджанската млад. организация „Стефанъ Караджа“ въ гр. Бургазъ, въ последнитѣ нѣколко месеци развива една жива организационна и културно-просвѣтна дейностъ. Тя стяга здраво своитѣ редове. Опредѣли се м. мартъ за агитационенъ месецъ. Въ редица сказки и творби се изнесе предъ членовѣтъ и гражданството правната кауза за Добруджа.

На 12 мартъ В. Киселковъ държа беседа на тема: „Добруджа и нашето възрождане“. Беседата направи добро впечатление. Следъ свършека на беседата Бл. Бочковъ чете свой разказъ, отъ който всички останаха възхитени и бѣ акламиранъ. На 19 с. м. Е. Анастевъ, секретаръ на организацията и Д. Люцкановъ четоха реферати, — първия на тема: „Какво е младежътъ и какво представлява тя“, и втория — „Взаимнопомощъ“, изслушани съ внимание и интересъ. К. Димитровъ прочете прочувствено свое стихотворение посветено на Караджата, и на 26 с. м. Ан. Петровъ, председателъ на организацията чете интересни и подкрепенъ съ данни рефератъ „Колонизацията на Южна Добруджа“, следъ което се разви интересни дебати. П. Петковъ чете свое стихотворение „Робство“, а Ем. Анастевъ — разказа „Сѣдба“.

Съ тѣзи организационни и културно-просвѣтни събрания, организацията ни приключи съ успѣхъ агитационния си месецъ. Въ редовѣтъ на организацията влизатъ млади борци, пълни съ любовъ и вѣра и нареждайки се подъ знамето на Добруджа, зарабатвайки за по-ско-рошното ѣ освобождение.

Е. А.

Колкото сѣ по-тежки времената, толкова повече се нуждаете отъ застраховане. Застраховайте се при Д-во Орелъ.

КНИЖНИНА

Излъже отъ печатъ малката студийка „Добруджа и нейните борби“ отъ г. Печо Господиновъ, секретаръ на Изпълнителния Комитетъ на Съюза „Добруджа“. Препоръчваме тази толкова интересна студийка да бъде прочетена отъ всички.

Лъвовете на балкана — Малък романъ отъ Любомиръ Бобевски. София, 1933 г. Цена 30 лв.

Добруджа — Органъ на Съюза на Просв. Благот. дружества „Добруджа“ въ България. Редакторъ Печо Господиновъ. Год. VIII. бр. 163 — София.

Заветъ — Списание на Тракийската Младеч. Редакторъ Апостолъ Станевъ. Год. VI. кн. 8 и 9 — София.

Тракия — Вестникъ на Тракийската Организация. Редакторъ Константинъ Петкановъ. Год. XII. бр. 531 — София.

Тракеецъ — Културно-общественъ седмичникъ. Редактира комитетъ. Год. X. бр. 389 — Ямболъ.

Земя — Народенъ вестникъ за духовенъ и общественъ животъ. Редакторъ Константинъ Германовъ. Год. V. бр. 40 — Стара-Загора.

Нови дни — Седмичникъ за общественъ животъ. Редакторъ Антонъ Христовъ. Год. I. бр. 29 — Ески Джумая.

Преломъ — Официозъ на Съюза на Млад. Национални Легиони. Редакторъ Андрей Стояновъ. Год. III. бр. 32 — София.

Потникъ — Органъ на Вар. град. демократ. организация. Редактира комитетъ. Год. V. бр. 44 — Варна.

Военно-Инвалидъ — Органъ на Съюза на два „Инвалиди“ въ България. Редакторъ Коста Чилингировъ. Год. IV. бр. 98 — София.

Бразди — Литературенъ месечникъ. Редакторъ Иванъ Ст. Грозевъ, съредаторъ Венелинъ Ивановъ. Год. I. бр. 1 — Балбунаръ.

Бранъ — Вестникъ за политика и стопански животъ. Редакторъ Йорданъ Влайковъ. Г. II. бр. 89 — София.

Тракийски зовъ — Периодиченъ листъ на Варн. Трак. Млад. организация „Екзархъ Антимъ I“. Редактира комитетъ. Г. I. бр. 1 — Варна.

Сливенска поща — Утриненъ вестникъ. Редакторъ Е. Чорбаджиева. Год. IV. бр. 241 — Сливенъ.

Спемени отъ Варна

Изборъ недостигнатъ за

Варна и България

Книжарница

„МЕРКУРИЙ“

ул. Царъ Борисъ 19

ВАРНА

Бръснарски салонъ

„ХУБОСТЪ И МЛАДОСТЪ“

НА

ПЕТЪРЪ ЯНУЛОВЪ

(добричлията)

Варна, ул. „Войнишка“ № 57
Бръснене, стрижене, подстригване
и на дамски коси, като се задоволяватъ и най-капризните клиенти.

Едно посещение е достатъчно.

Да приемъ боза!

Защото освенъ, че е добра напитка, но е и лѣчебно сръдство.

Тя подпомага калцифицирането на бѣлодробните процеси.

Само доброкачествената боза притежава тѣзи свойства.

Въ Варна такава има само при

Цвѣтко Ангеловъ

на ул. Царъ Борисъ

Пийте боза!

КАФЕ-СЛАДКАРНИЦА

„ПРЕСЛАВЪ“

гр. Варна до Морската градина срещу бирария „Гроздь“.

Нима не сте още посетили приветливата лѣтна кафе-сладкарница

„ПРЕСЛАВЪ“

където се сервиратъ кафе, сладоледъ и най-разнообразни закуски

■ Табла, карти, шахъ ■

Тамъ ще изпитате истинска наслада.

Акуратна и вежлива прислуга

Електро-техническо бюро и работилница

„ДОБРУДЖА“

Елек. инж. А. Ковачевъ & Ст. Д. Димчевъ

ул. Драгоманъ № 28 — телефонъ 233

съставя планове, ржководи и узаконява електрифицирането на фабрики, работилници и предприятия, както и електрифицирането на населени места. Въ работилницата се пренавизатъ и поправятъ динама, електромотори и всѣхъ електрически апарати; поправя и строи нови трансформатори за всѣхъ целъ и напрежение; поправя и усилюва изтощени и повредени магнети и акумулатори. Поправя всички видове машини. Всичко се извършва подъ вещото ржководство на специалисти и съ пълна гаранция.

— ТЕХНИЧЕСКИ СЪВЕТИ ПРИ ПОИСКЪВАНЕ. —

Къде какви български малцинства нивѣятъ

Въ майската книжка на списанието Nouvelle Revue de Hongrie, което излиза на френски езикъ въ Буда-Пеща, г. проф. Г. П. Геновъ е помѣстилъ обширна статия върху положението на българските малцинства. Следъ като прави едно историческо изложение на политическите събития на Балканитъ отъ началото на 19 вѣкъ до последните събития, проф. Геновъ се спира на положението на нашитъ сънародници въ съседните държави, чието число той изчислява на около 1650000 души, разпределени, както следва: 700,000 въ сръбска Македония, 200000 въ гръцка Македония, 100000 въ Западните покрайнини, 150000 въ южна Добруджа, 100000 въ северна Добруджа и стара Ромъния 300,000 въ Бесарабия 50,000 въ Банатъ и 50,000 въ Турция и Албания.

Авторътъ описва по-нататъкъ развитието на българската култура и духовно просвѣтно дѣло въ Македония и Тракия презъ време на турско владичество, Северна Добруджа сжщо презъ време на турско владичество надъ тая област, въ Южна Добруджа и Зап. покрайнини, докато бѣха въ границитъ на българската държава, чиито ба тъй малко се работи въ странство.

Свестовностъ и сигурностъ

това е

застраховката при

Д-во „ОРЕЛЪ“

културни и духовно-просвѣтни права на настоящемъ сж напълно пренебрегнати отъ владетелитъ на тия български земи въпрѣки формалните задължения, които сж поели съ миноритарните договори да дадатъ най-широко покровителство на малцинствата въ тѣхните граници като обезпечатъ преди всичко тѣхното право да се учатъ и молятъ на родния си езикъ.

Сбитото и прегледно изложение на проф. Геновъ, поместено въ тъй важното, сериозно и много разпространено списание Nouvelle Revue de Hongrie, което унгарцитъ издаватъ за защита на своитъ национални въпроси, ще даде възможностъ на чужденцитъ да се запознаятъ още веднѣжъ съ положението на нашитъ малцинства, за чиято защита ба тъй малко се работи въ странство.

Търсете нови бонбони

„МЕЛБА“

производство „БЕРАХА“.

Единственъ представителъ за Варна и околията

магазинъ „ЕКЕРТЪ“

ул. Царъ Борисъ № 40. Телефонъ № 2.

Намерена е една пудра

която държи и придава на лицето една неопикуема прѣснота и хубостъ

независимо дали времето е вѣтровито или дъждовно, дали слънцето пече, дали танцувате или упражнявате нѣкакъвъ спортъ

вече нѣма лъскавъ носъ, нито лъскаво и мазно лице

15.000.000 нени

употрѣбватъ всѣка сутринъ пудрата

ТОКАЛОНЪ

кремава пѣна

известните артистки, звездитъ на екрана, прочути хубавици и красивитъ девойки отъ цѣлъ свѣтъ. Компактитъ „Токалонъ“ съдържатъ кремава пѣна. Пудрата и червилото сж и дветъ лепкави.

Нѣщо ново, изящно и хубаво.

Опитайте „Токалонъ“ и повече не ще искате друга пудра

Опитайте
пудрата
Токалонъ

Магазинъ „Ржкодѣлие“

Атанасъ Трандафиловъ

Варна, ул. Царъ Борисъ № 15

Единствения акуратенъ магазинъ, който продава съ намалени цени.